

פניני תורה

פרשת השבוע: פינחס הפטרה: דברי ירמיהו (ירמיהו א)
נערך בס"ד ובזכות הרבים ע"י הרב משה דייך נ"י

זמני כניסת ויציאת השבת
שעון קיץ
פינחס
כניסת השבת : 7:19
צאת שבת: 8:22
רבינו תם: 8:38
כא' תמוז תשפ"ד

מאמר בפרשה

בתחילת הפרשה מבואר בכתוב שהקב"ה הבטיח לפינחס שהוא יזכה בעבור מעשהו ל'בריתי שלום' ולברית 'כהונת עולם'. 'בריתי שלום' מפרש הספורנו שלום ממלאך המוות שהאריך ימים ביותר. 'כהונת עולם' מסביר האבן עזרא רמז בכך שהכהנים הגדולים היו מבני פינחס.

ויש להוסיף כאן עוד ענין ב'ברית שלום' שזכה בה פינחס. הנה בגמ' ברכות (נו ע"ב) מבואר יסוד גדול בענין השלום. הגמ' אומרת שלוש שלומות הן, [שלוש חלומות המבשרים שלום] נהר, צפור, וקדרה. 'נהר' דכתיב "הנני נוטה אליה כנהר שלום". 'צפור' דכתיב "כצפרים עפות כן יגן ה' צבאות". 'קדרה' דכתיב "ה' תשפות שלום לנו". ע"כ. הרי נמנו כאן שלושה סוגי שלום.

הגר"א זצ"ל ביאר עניינים כך: השלום הראשון הוא נהר, הנהר הגם שהוא רשות הרבים וכל אחד יכול לעבור בו, אך תמיד יש שם שלום ואין אחד מפריע לשני, הדרך של האחד אינה מקלקלת לשני, זה נוסע בו לצפון וזה לדרום, וכיוצא בזה. זהו רמז אל סוג שלום נמוך, איננו עובדים יחד, כל אחד נותן לשני לחיות את חייו ולפעמים אפילו אומרים שלום אחד לשני אך לא מעבר לכך. השלום השני הוא: 'קדרה' (סיר, קומקום). המים והאש הם שני ניגודים והקומקום כביכול יוצר את השלום ביניהם, המתכת מפרידה בין האש והמים והם עובדים יחד, האש מחממת והמים מתחממים. כאן נוצר שלום מסוג חדש המתאפשר ע"י מחיצה. לפעמים אנשים עובדים יחד אך עם מחיצה ביניהם. והסוג השלישי של השלום הוא 'ציפור'. הציפור נוצרה לא מעפר לבד ולא ממם לבד אלא מ'רקק' תערובת של עפר ומים. ציפור אינה יכולה לחיות רק בשמים היא חייבת מדי פעם לנוח על הארץ, מאידך היא אינה יכולה להימצא רק על הארץ אלא מוכרחה היא גם לעוף בשמים. הרי לנו צירוף נפלא של שתי תכונות ביצור אחד. וזהו סוג השלום הנעלה ביותר. אלו שלושת סוגי השלום.

ומבאר הרב פינקוס זצ"ל על פי היסוד הנ"ל נראה שישנן שלוש מדרגות בהתקשרות בין היהודי לבוראו. לפעמים הקשר הוא כמו 'נהר' כל אחד עושה את שלו, אך עדיין חסר הקשר, אין כאן עבודת ה'. ויש אדם שהוא במצב של 'קדרה' קיים קשר, אך עם מחיצה. וישנו מצב של 'ציפור' קשר מושלם ללא מחיצות כלל. שלושה סוגי התקשרות אלו הם: מצוות, תפילה, ותורה. ההקבלה ביניהם כך: המצוות כמו נהר. התפילה כמו קדרה. והתורה 'ציפור' וביאור הדברים נראה כדלהלן.

המצוות: ליהודי יש תרי"ג מצוות, רמ"ח מצוות עשה, ושס"ה מצוות לא תעשה, כנגד רמ"ח איברים ושס"ה גידים. המצוות ממלאות את חיו, והוא מחוייב לקיימן 24 שעות ביממה, 356 ימים בשנה. הוא יהודי לא רק בשעה שהוא נמצא בבית כנסת, לא רק בשבת, כל רגע ורגע מחייו הוא קשור לקב"ה. לעומתו הגוי הולך ביום ראשון לכנסיה שלו ובזה לדעתו מתבטא הקשר שלו להשי"ת, אבל בהיותו במסבאה הוא שותה לשכרה הוא מנותק. ועדיין סוג התקשרות זה הוא בבחינת נהר אנו הולכים בדרכינו וחושבים על הקב"ה אך בעצם עשיית המצוות אין תקשורת בינינו לבין הקב"ה. זוהי המדרגה הראשונה של השלום בינינו לבין אבינו שבשמים איננו חושבים על השי"ת באותו רגע רק מתוך הרגל אך זה חלק מההתקשרות עם הבורא יתברך.

הסוג השני של ההתקשרות הוא קדרה וזו תפילה זוהי תקשורת בפועל עם השי"ת דיבור עמו ולכן נוסח הברכה הוא ברוך אתה ה' בלשון נוכח כמובן גם מצות תפילה יכולה להיעשות כשאר מצוות בלי לחשוב על השי"ת בעת קיומה אך השלום ביופיו הוא כאשר אדם חי עם תפילה עשרים וארבע שעות של פניה אישית לרבש"ע. סוג ההתקשרות השלישי הוא ציפור קשר ע"י התורה הקדושה כבר אמרו חז"ל (תענית יא ע"ב) לעולם ימוד אדם עצמו כאילו קדוש שרוי בתוך מעיו כשאדם לומד תורה כביכול הקב"ה נמצא בתוכו השמים והארץ מתאחדים והאדם הופך לאש.

התורה היא ההתקשרות המוחלטת של שלום כפי שהעוף נברא מעפר ומים ובכוחו לעוף כך כשלומדים תורה מגיעים לאחדות עם השי"ת זוהי התקשרות של עשרים וארבע שעות ביממה. התורה היא נשמת העולם הכל מושפע מכח התורה שאנו לומדים, יותר מכל דבר אחר. כשיהודי לומד תורה הוא נהיה כביכול גוף אחד עם הבורא יתברך. זהו סוג התקשרות מאוד פרטית נסתרת התורה היא הנסתרי נסתרות של הקשר בינינו לבין השי"ת כשאדם פותח גמרא ולומד את תורת ה' הוא יצר קשר שהוא בבחינת ציפור אחדות עם הקב"ה.

בספר מעדני שמואל כותב כאן המקום להזכיר עובדא מהחיים שממנה ניתן ללמוד עד היכן 'ברא מזכה אבא'. בזמן מלחמת עולם השנייה בארץ הקודש היה שלטון אנגלי הישוב היהודי חי בדוחק ובצמצום רב. בשכונת שערי חסד בירושלים התגורר יהודי בשם ר' יום טוב אברך הלומד בכולל של ישיבת 'עץ חיים' הוא היה מטופל במשפחה עם ילדים קטנים, בערבי שבתות היה מוכר לתושבי השכונה יין לקידוש והבדלה, אך מכל זה לא יכול להתפרנס בכבוד. לימים הופיע אצלו יהודי אמריקאי בעל הופעה מכובדת ומספר לו שהוא מתעסק במשלוח ספרים והפצתם במדינות שמעבר לים, ובגלל המצב של מלחמה בין מעצמות העל, נבצר ממנו לשלוח ספרים מארצות הברית למדינות שונות. אולם מארץ ישראל ניתן לשלוח לכמה מקומות. ולכן הוא מציע לר' יו"ט פרנסה יפה אם יהיה מוכן לעזור לו הוא ישלח מארה"ב ספרים לר' יו"ט, ור' יו"ט ישלח את הספרים ליעדם במדינה אחרת. כל מה שעליו לעשות כשיגיע משלוח ספרים על שמו עליו לגשת לדואר לקבל את הספרים ומיד להסב לכתבת אחרת בחו"ל, ועל כך ישולם לו סכום הגון. הדבר התקבל על דעתו של ר' יו"ט הוא חשב לתומו שהזדמנה לידו פרנסה מצוינת כמעט ללא שום טירחה, ואכן בו במקום סיכמו את העיסקה לשמחת שני הצדדים.

כעבור זמן מה הגיע משלוח ספרים כמדובר, ר' יו"ט נגש לדואר והסב את המשלוח ליעד שסוכם הכל התנהל כשורה הוא קבל על כך תשלום יפה והיה מרוצה מאד. אולם דבר אחד היה משונה הכריכה של הספרים היתה עבה מאד שלא כמקובל בספרים. כעבור זמן מה הגיע משלוח שני ר' יו"ט הלך לתומו לדאר לקבל את המשלוח ושם להפתעתו חיכו לו אנשי משטרה חשאית, מיד עם בואו כבלו אותו באזיקים ועצרו אותו. התברר שהכריכה העבה של הספרים שימשה כמסוה לסמים שהוברחו באמצעות הספרים. ר' יו"ט טען להגנתו שהוא לא ידע כלל על מה שהוסתר בתוך הכריכה, אך המשטרה לא קבלה את דבריו הוא הושלך למעצר עם פושעים פליליים בצורה משפילה. והדבר השפיע עליו מאד הוא היה אדם עדין ורך מזג והדבר זיעזע אותו עד היסוד.

נערך משפט ובסופו של דבר הוא יצא נקי וחף מפשע, התברר מעל כל ספק שלא היה לו שום מושג מהברחת הסמים והוא שוחרר ויצא זכאי. אך השהייה במעצר והיחס המשפיל שהתנהגו עמו מוטט אותו לגמרי, הוא חלה אנושות ותוך זמן קצר הלך לעולמו בקיצור ימים ושנים, כשהוא מותיר אחריו אלמנה ויתומים רכים. אותו יהודי אמריקאי שעמד מאחורי העסק הזה חי לו בשקט בארצות הברית עד שהגיע יומו והלך לעולמו כשהוא משאיר בן עשיר שהיה גם עסקן ציבורי.

בירושלים כולל מיוחד בו ילמדו קומץ אברכים מובחרים בראשות בנו, ואכן הכולל נפתח בר"ח אלול תשט"ז במסלול לימודים של חמש שנים. האברכים שלמדו בכולל קבלו תשלום מכובד הרבה מעבר למה שהיה בכוללים אחרים. הרב זלמן ר' חישא בארה"ב אדם שישא בעול הכספי, הוא סיכם עם מישהו לתת את השם והלה ישא בהוצאות הכולל, אולם ברגע האחרון חזר בו ואז בא בדברים עם העסקן העשיר בנו של בעל העיסקה עם ר' יו"ט, והוא הסכים לקבל את העול העיקרי של החזקת הכולל, בתנאי שהכולל יקרא על שם אביו וכך היה הכולל נקרא על שם אביו. והוא תמך בכולל במשך חמש שנים.

בין האברכים שלמדו אז בכולל היה גם בנו של ר' יו"ט וגם אני, לימים הגיע לכולל אותו העשיר וביקש מהאברכים שילמדו אותו יום משניות לעילוי נשמת אביו מפני שהיה זה יום הזכרון ויארציט של אביו, הוא ישב עם האברכים והתעניין בכל אחד מה שמו ושם משפחתו. כשהגיע לבן של ר' יו"ט ושמע את שמו התרגש וחזר ושאל עוד פעם לשמו ושם משפחתו, למרות שכבר חלפו מאז כארבעים שנה אני זוכר היטב כאילו הדבר היה אתמול, השאלה החוזרת לשמו ושם משפחתו שהפנה לעבר בנו של ר' יו"ט היתה אז מאד תמוהה בעיני, מאחר שהוא אמר בפעם הראשונה את שמו ושם משפחתו בצורה ברורה, גם מה שהתרגש ונראה נבוך כשהוא שמע את שמו ומשפחתו היה נראה מוזר.

לאחר שסיימו ללמוד משניות הוא בקש שמישהו מהאברכים יאמר קדיש לעילוי נשמת אביו. כל האברכים היו צעירים שהתחתנו לפני זמן מה ולכל אחד היו הורים כך שנבצר מהם לומר קדיש. היחיד שלא היה לו אבא היה הבן של ר' יו"ט וכך נפל הפור עליו לומר קדיש. והוא אכן אמר קדיש מיד לאחר שסיים את הקדיש תפס שהאיש שאמר עליו קדיש הוא זה שגרם לאביו את כל הצער הרב עד שהלך לעולמו, ואז אמר האם באמת הגיע לו שאני אומר עליו קדיש? אולם היה כבר לאחר מעשה והנעשה אין להשיב. עד כאן סיפור המעשה.

יש ללמוד ולהתבונן ממעשה נפלא זה את דרכי ההשגחה העליונה עד היכן מגיעים אותו יהודי אמריקאי שגרם למותו של ר' יו"ט, כנראה שהיו לו זכויות בשמים זימנו שהבן שלו יקים כולל על שמו ויתמוך בו חמש שנים, והכולל היה רחוק ממקום מגוריו בירושלים, ולמרות שכבר סוכם מקודם שכולל זה יהיה על שם אחר וישא בעול ההוצאות אדם אחר,

הרי ברגע האחרון השתנו פני הדברים והכולל עבר אליו, ונשא את שם אביו. עוד זימנה ההשגחה העליונה שבדיוק בנו של ר' יו"ט ילמד באותו כולל, ובכך נמצא שהוא מפרנס ומחייה את הבן של אותו אדם שאביו גרם למותו. ומעל הכל שביום הזכרון של אביו אמר בנו של ר' יו"ט קדיש לאחר לימוד משניות לעילוי נשמתו, וזאת מבלי לשים לב שמדובר כאן באדם שגרם את מותו של אביו, אעפ"י שידע היטב את שמו ושם אביו של מחזיק הכולל, וגם ידע בדיוק את הסיפור ורק לאחר שסיים לומר את הקדיש הוא נזכר בכך ועמד נדהם ותמה על עצמו על מה שעשה, לו היה נזכר בכך רגע לפני כן לא היה אומר את הקדיש בשום אופן.

אין ספק שצירוף כל הפרטים יחד מלמדים אותנו על הזכות גדולה שהיתה לאביו של מחזיק הכולל שזימנה לו את האפשרות שבנו 'יהא ברא מזכה אבא' ומן השמים עזרו לו על כך וסיבבו את הדברים מבלי שהבן בעצמו ידע על כך. ואם כך עלה בגורלו של יהודי שהביא יהודי אחר לשערי מוות הוא אמנם לא התכוון לכך אבל הוא ידע והבין שהוא מעמיד אותו בפני תסבוכת קשה מבלי שהוא ידע מאומה ובכל זאת זכה לסייעתא דשמיא כזאת קל וחומר למי שמתכוון לטובה ומשתדל לעשות רצון אביו שבשמים שיזכה לעזר ה' במדה מופלגת ביותר. (מעדני שמואל, טורוביץ)

מדיני בין המצרים

א. בגדים חדשים - קניית בגדים חדשים או תפירת בגדים חדשים אסור מר"ח אב. אבל מי"ז בתמוז עד ר"ח אב מותר לקנות, רק לא יחדשם לפני ט' באב, מפני שאי אפשר לברך שהחינו. ובגדים שלא מברכין עליהם שהחינו [כגון: בגדי גוף פנימיים, גרביים] יכולים אף ללבושן. אולם מר"ח אב אסור לחדש אפילו בגדים שלא מברכין עליהם שהחינו. (שו"ע ורמ"א סי' תקנ"א סי"ז. מ"ב ס"ק מה. כה"ח ס"ק פח, בא"ח ה"ח).

ב. צביעה וסיווד - מעיקר הדין מותר לצבוע ולסייד הבית עד ר"ח אב. (שו"ע תקנ"א סי"ב) ויש שכתבו שנכון להימנע מסיווד וצביעה בין המצרים. (אליהו רבה בשם מהרי"ל).

ג. חנוכת הבית - חנוכת הבית מיז' תמוז עד ראש חודש אב, מותר מעיקר הדין. ובלבד שלא יביאו כלי זמר. ובפרט אם אין לו דירה אחרת, או אם צריך לשלם תוספת שכירות, אין צריך להמנע מלהכנס לדירה החדשה. (חזון עובדיה עמ' קסח)

ד. תיקון חצות. כתב החיד"א (יוסף אומץ סימן כ"א) נהגו לומר בין המצרים אחר חצי היום תיקון רחל שאומרים אחר חצות לילה, שפסוקים אלו מיוסדים על בכיה והספד על חרבן הבית, וכדי שיהיה דבר השווה לכל נפש מסודר. וכן נהגו בארץ ישראל תוב"ב על פי כתבי רבינו האר"י ז"ל והוא מנהג ותיקין עכ"ל. (כף החיים ס"ק רכב).

ה. תספורת - לדעת מר"ן אסור רק בשבוע שחל בו ט' באב. (שו"ע תקנ"א סעיף ג') ונכלל בזה שאסור לגדולים לספר את הקטנים. (שם סעיף יב) ומותר מיד אחר התענית להסתפר. (שם בשו"ע ס"ד). אולם מנהג האשכנזים לאסור תספורת מיז' בתמוז. (רמ"א שם סעיף ד). ולאחר התענית נוהגים להחמיר שלא להסתפר מיד אלא רק למחרת אחר חצות. (משנ"ב לז)

ו. שירים בסעודת מצוה - אע"פ שיש להמנע מלשמוע שירים בימי בין המצרים. אולם בשמחת מצוה מותר להשמיע שירים המלווים בכלי נגינה אף בימים אלו, כגון בשמחת חתן וכלה, או מילה או פדיון הבן, או בר מצוה, או סיום מסכתא. שכל שהיא שמחה של מצוה יש להקל בדבר. ומנהג בני אשכנז להחמיר בזה. (חזו"ע ארבע תעניות עמ' קנא-קנד)

ז. שירים בקייטנה: קייטנה לילדים שבמסגרת פעולותיה משמיעים מוזיקה וכלי נגינה, ובלעדי זה קשה לנהל את פעולות הקייטנה יש להקל להם. (חזו"ע בשם האמת ליעקב קמינצקי)

פרפראות בפרשה

פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר .. הִנְנִי נֹתֵן לְךָ אֶת בְּרִיתִי שְׁלָמָה..

פינחס הוא אליהו- גילוי אליהו: כתב רבינו בחיי: אבל האמת הוא כדעת חז"ל כי פנחס הוא אליהו, וביאור מלת אחריו אחר הסתלקותו: ע"כ. גם בעל הטורים כאן רומז לזה בדבריו: ו' [של שלום] קטיעא, כי פנחס הוא אליהו, וכן אליה כתב חסר וי"ו, ויעקוב מלא ו'. שנטל ו' מאליהו למשכון עד שיבא עם המשיח ויגאל את בניו. וזהו "יגל יעקב ישמח ישראל" 'שמח' אותיות 'משיח' שישמח לימות המשיח ויחזור הוי"ו ויהא אליהו שלם: ע"כ. [וכך איתא במדרש ילק"ש פנחס רמז תשע"א פנחס זה אליהו].

בספר 'רשומים בשמך' מביא מעשה מעניין אודות גילוי אליהו שהיה להחתם סופר זצ"ל וכך סיפר הגרי"ש אונגר זצ"ל מעשה זה שמעתי מזקני הצדיק רבי חיים אונגר זצ"ל מצעהלים ששמע אותו מרבו מרא דעובדא הלא הוא הגה"ק רבי מנחם כ"ץ פרוסטיץ זצ"ל אב"ד צעהלים. גופא דעובדא הכי הוי:

בין תלמידי מרנא החתם סופר זצ"ל התגלגלה שמועה מפה לאוזן כי רבם הגדול והקדוש זכה לגילוי אליהו מידי שבת בשבתו בהיותו מסוגר בחדרו בליל שבת קודש. כלתה נפשם לעמוד בסוד קדושים קמו שלשה גדולי עולם מתלמידי ה"ה רבי מאיר א"ש אייזנשטט אב"ד אונגוואר, מהר"ם שיק, ורבי מנחם כ"ץ לימים אב"ד צעהלים, הפילו גורל בין שלשתם מי מהם יסור לראות את המראה הגדול הזה. הפור נפל על רבי מנחם כ"ץ אמר רבי מנחם אילו היה חברי משה ברעזאווער מהר"ם שיק במקומי היתה המלאכה קלה בהרבה בהיותו איש צנום ונמוך קומה אך מאחר וגורל הוא מדאורייתא גזירה היא ואין לי רשות להרהר אחריה. הגיע ליל שבת קודש טרם שוב מן החת"ס מבית הכנסת חמק רבי מנחם לפני ולפנים לחדרו המיוחד של רבו הקדוש היה החדר צר וארוך וסטנדר בקצהו האחד, ושם ארון המיועד חציו לספרים וחציו לתליית בגדים, בו גם הניח מן ז"ל את מקלו. באותו ארון הצפין רבי מנחם את עצמו והדלת סגר אחריו ולא השאיר כי אם חרך קטן לחזות בנועם ה'. בחלוף זמן נכנס החתם סופר החדרה נעל את עצמו והחל ללמוד חומש רש"י ורמב"ן ואורייתא קא מרתחא ביה ובתוך כדי לימוד התורה בשלהבת אש קודש התחיל מהלך ברגליו מהכא להתם, ושני קולות חביבים היו נשמעים בחדר, אחד קול רבו החת"ס הק', ונלווה אליו קול ערב ולא מוכר דלא מעלמא הדין. רבי מנחם ספון היה בארון, ויהי בשמעו את הקול הנה אימה נוראה נופלת עליו בשרו נעשה חידודין חידודין כל עצמותיו מתחלחלות גופו רועד ומזדעזע, וכל הארון מזדעזע ומתנועע יחד אתו. הרגיש מן החת"ס בדבר פתח את הארון ומצא את תלמידו בתוכו. מיהר ותפסו ב'עורף' והגישו אל הדלת ואל המזוזה, והדפו מפניו מספר מדרגות, ובתוך כך שאל אותו מן ז"ל 'בני הראית?' חייה רבי מנחם באצבעו וענה 'אכן רבי ראיתי' העלה מן החת"ס ז"ל בת שחוק על פניו הקדושות, שב על עקבותיו ונעל עצמו שוב בחדר. (רשומים בשמך עמ' מז).

וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת מִשְׁפָּטָיו לִפְנֵי ה'..

נעלמה ההלכה כעונש: רש"י מביא דברי חז"ל (גמ' סנהדרין ח) שנתעלמה הלכה ממנו, וכאן נפרע על שנטל עטרה לומר (דברים א) "והדבר אשר יקשה מכם תקריבון אלי". ע"כ. המפרשים שואלים והרי יש עוד כמה הלכות שנעלמו ממשוה כמו בפסח שני, וכן בדין המגדף, וכן במעשה זמרי. ולמה רק כאן על הלכה זו דרשו חז"ל שכאן נפרע ממנו. בספר 'משכיל לדוד' מבאר שבנידון זה היה בו יותר גנאי למשה שלא ידע את ההלכה, לפי שהשואלות היו נשים, והם טענו טענה נכונה. והיה לו להתבונן בזה. (משכיל לדוד) ובספר 'באר מים חיים' מבאר כי מה שנעלם ממנו דין זה נחשב לעונש, לפי שהוא פשוט מאוד שהרי אף האומות מדרך השכל דנין כמו כן. אבל מה שאמר בפסח שני "עמדו ואשמעה מה ידבר ה'", וכן בפרשת מקושש לא פורש מה יעשה לו, כל זה אינו פשוט כל כך, ואינו נחשב לו לעונש. (באר מים חיים) מדוע שכחת ההלכה היא העונש: אולם תמהו המפרשים: מה השייכות בין מה שאמר משה 'והדבר אשר יקשה מכם תקריבון אלי' לעונש שקיבל שנעלמה ממנו ההלכה. וכי מפני שתלה הדבר בעצמו, שוכח הוא את הידיעות שרכש ברוב עמל ויגיעה?

כותב הגר"מ רובמן זצ"ל: זכירת דברי התורה, צריכה לסייעתא דשמיא תמידית. כאשר האדם עושה דברים המונעים ממנו סייעתא דשמיא, עלול הוא לאבד דברי תורה שלמד. פגם במידות, ובמיוחד במידת הגאווה, מביאים לידי שכחת התורה. על ידן הוא מאבד את הזכות לסייעתא דשמיא, ומה שידע כבר הוא שוכח. ואפילו אדם כמשה רבינו ע"ה שידע את כל התורה על בוריה נענש ונתעלמה ממנו הלכה כאשר נטל עטרה לעצמו ואמר: "כל הדבר הקשה יביאו אלי". (זכרון מאיר)

נעלמה ההלכה לזכות אחרים: פירוש נוסף מביא רש"י מחז"ל: ראויה היתה פרשה זו להכתב על ידי משה אלא שזכו בנות צלפחד ונכתבה על ידן. ע"כ. לפי פירוש זה אין כאן איזה 'עונש' למשה שנתעלמה ממנו ההלכה, אלא יש כאן גילוי של רצון הקב"ה להראות לנו שמי שמחבב את התורה ומצוותיה כנגד זה משלמים לו שכר שפרשה בתורה תכתב על שמו. בספר 'שמן למאור' מביא עוד כמה מקומות בחז"ל כעין זה נציין אחד מהם, ומצאנו בתלמוד ירושלמי פסחים (פ"ו ה"א) במעשה של זקני בני בתירה שנתעלמה הלכה מהם, [מה הדין כשחל ערב פסח בשבת, האם הקרבת הקרבן דוחה שבת] ואמרה הלל, ונתנו לו את הנשיאות. והקשה הירושלמי ולמה נתעלמה הלכה מהן? ותירץ: כדי ליתן גדולה להלל. עכ"ל הירושלמי. הרי שכדי שיטול הלל גדולה הוצרכו בני בתירה להפסיד גדולתן. (שמן למאור, אסולין)

רמז: פינחס: בפרשת פינחס הוזכרו כל המועדות ויש לזה רמז במילה 'פינחס' האות פ' פסח – פורים. יי יום הכיפורים. נ' רמז לחג שבועות שהוא יום נ' לספירה. ח' חנוכה. [וגם יום שמיני עצרת], ס' סוכות. כל המילה 'פינחס' בגימטריא ירחי האות ר' רומזת לראש השנה. והאות ח' תרמוז לח' ימי חנוכה או לשמיני עצרת. (ייטב פנים)